

ΜΕΛΕΤΑΙ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

[I] ΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΑΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑΙ ΤΑΣΕΙΣ

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ Ουίλσον δὲν ἐγνώριζε τὴν Εὐρώπην· ἡ δὲ πείσμων ἀντίστασις του εἰς τὰς δογματικὰς παραχωρήσεις, τὰς οποίας ἐξήτει ἡ ἀμερικανικὴ γερουσία, ἀπέδειξεν ὅτι δὲν ἐγνώριζε, ὅσον ἔπρεπε, οὕτε αὐτὴν τὴν Ἀμερικὴν. — Παύσθη αὐτὴ κρίσις, τὴν ὁποίαν, ὡς πάρεθον βέλος, ἐκφέρει ὁ Κλεμανσώ εἰς τὴν ἐστῆν ἀπολογία του : « Μεγαλεῖον καὶ ἀθλιότητες μὴς νίκης », ἡμπορεῖ κάλλιστα νὰ ἐφαρμοσθῇ, *mutatis mutandis*, καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον. Ἡ δὲ ὁλικὴ ἔκλεισις του ἀπὸ τὴν πολιτικὴν κινήσαν, μετὰ τὴν ἀποτυχίαν του εἰς τὴν προεδρικὴν ἐκλογὴν τοῦ 1920, ἦτο ἐνδεικτικὴ τοῦ ὅλον ἐνθουσιάζοντος διανοητικοῦ καὶ τυπικοῦ χάματος, ποὺ τὸν ἐχώριζε ἀπὸ τὴν μεταπολεμικὴν Γαλλίαν. Ἡ δὲ ἀφελὴς πίστις του εἰς τὴν ἀποτελεσματικότητά της ἐργωνύμενης τὴν ἀσφαλίαν τῆς Γαλλίας τριμεροῦς συνθήκης (τὴν ὁποίαν ἡ ἀμερικανικὴ γερουσία οὐτε κἀν συνεζήτησε), ἡ στείρα εἰς ἀποτελέσματα περιοδεία του εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ ἡ ἐξ ἴσου ἀκαρπὸς πρὸς τὸν πρόεδρον Κοὐλίτζ ἔκκλησις του, ἐπὶ τοῦ περιμαχητοῦ ζητήματος τοῦ πολεμικοῦ χρέους τῆς Γαλλίας, τέλος, τὸ περιχόμενον καὶ ὁ τόνος τῶν περὶ τῆς Ἀμερικῆς πραγματευομένων κεφαλαίων τοῦ προσηγορευμένου « ἔργου τοῦ ἀποδοκνήσαντος ἀνταρμιμαχίας » δὲν ἡ ἀμερικανικὴν καὶ παρὰ τὴν ἐξουσίαν τοῦ τοῦλάχιστον ὅσον ἀγνωστος, ὅσον καὶ ἡ Εὐρώπη εἰς τὸν πρόεδρον Οὐίλσον.

Διότι μόνον πλήρης ἀγνοία τῆς ιστορίας τοῦ ἀμερικανικοῦ λαοῦ καὶ τῶν παραδόσεων τῆς ἀμερικανικῆς πολιτικῆς ἦτο δυνατόν νὰ ἐκθρέψῃ τὴν παράβολον ἐλπίδα ὅτι ἡ κατὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον συνεργασία τῶν ἠνωμένων Πολιτειῶν θὰ ἐπαυδύνετο καὶ θὰ ἐμοιμοποιεῖτο καὶ μετὰ τὴν σφαιρὴν τῆς εἰρήνης· καὶ μάλιστα, ὅταν ἡ εἰρήνη αὐτὴ ἀρίστατο οὐσιωδῶς ἀπὸ τὰς ἀμερικανικὰς ἀντιλήψεις. Ἐξ οὗ αἱ θρηνωδία καὶ αἱ ἀντεγκλήσεις, αἱ προκληθεῖσαι ἰδίως εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐκ τῆς « ἡμιτοξίας » τῆς Ἀμερικῆς. Καὶ ὅμως ἡ « ἡμιτοξία » αὕτη δὲν ἦτο παρὰ ἡ μοιραία ἐπὶ ἀνδοξίας ἐνὸς ποταμοῦ εἰς τὴν κοίτην του, μετὰ τὴν πάροδον τῶν ἐξωτερικῶν καιρικῶν συνθηκῶν, ποὺ ἐπρόξενον τὴν πλήμυνράν του. Ἡ « λαμπρὰ ἀπομόνωσις » ἐπὶ ἤρθε, ἐπὶ ἐνάμιον αἰῶνα, ἡ φυσιογνωσίαν ἀπέναντι τῆς Εὐρώπης στάσις τῆς βοραιοαμερικανικῆς συμπολιτείας. Οἱ βασικοὶ παράγοντες τῆς πολιτικῆς αὐτῆς, αἱ κυριώτεραι ἐκδηλώσεις της καὶ αἱ πιθανότητες τῶν εἰς τὸ προσεχὲς μέλλον μεταστροφῶν της, θ' ἀποτελέσουν τὸ θέμα τῶν κατωτέρω παρατηρήσεων.

Ἡ πολιτικὴ ἀπομόνωσις τῆς βοραιοαμερικανικῆς συμπολιτείας ἐπὶ ἤρθε πρωτίτως ἀπόρροια τῆς εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν ὠκεανὸν ἀφειλομένης γεωγραφικῆς τῆς ἀπομονώσεως, χάρις εἰς τὴν ὁποίαν κατάρθωσε : 1ον) Νὰ ἐπιδοθῇ ἀνερόχλη-

τος, ἀπὸ ἐξωθεν ἀντιδράσεις, εἰς τοὺς μὲχρι τοῦ μεγάλου ἐμφυλίου σφαγαμῶν, τὸ 1860 — 1865, φθόσσαντας τρεῖς πολιτικούς ἀγῶνας, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐξεμαυεῖθη τὸ ἡνωμένον ἀμερικανικὸν ἔθνος. 2ον) Νὰ μείνῃ ἀμέτοχος εἰς τὰς ἀλληπαλῆλους εὐρωπαϊκὰς περιπλοκάς, ἀπὸ τοῦ 1792 μὲχρι τοῦ 1917, καὶ 3ον) νὰ ἐξαγγεῖλῃ μονοπλευρῶς, καὶ μὴ διὸν τοῦτο νὰ ἐπιβάλλῃ, τὸ δόγμα τοῦ Μονρόε, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ Εὐρώπη ἀπεκλείσθη ἀπὸ κάθε πολιτικὴν ἐπέμβασιν καὶ ἐδαφικὴν ἐπέκτασιν εἰς τὸ δυτικὸν ἡμισφαίριον. Συγχρόνως, ἡ προσήλωσις τοῦ ἀμερικανικοῦ λαοῦ εἰς τὸ τεράστιον ἔργον τοῦ ἐποικισμοῦ καὶ ἐκπολιτισμοῦ μῆς ἀχανοῦς ἡπείρου καὶ ἡ οικονομικὴ αὐτάρκεια τῆς χώρας, ἡ ὁποία ἐπετεύχθη διὰ τῆς σπατάλης ἐκμεταλλεύσεως τοῦ ἀποτεινόμενου καὶ πολυποικίλου φυσικοῦ πλοῦτος της, καὶ διὰ τῆς δημιουργίας μῆς ἀπεράντου ἐσωτερικῆς ἀγορᾶς, περιώρισαν εἰς τὸ ἐλάχιστον τὰς οικονομικὰς μετὰ τὴν Εὐρώπης συναλλαγὰς καὶ κατέστησαν σχετικῶς ἐνκόλον τὴν ἀποχὴν καὶ ἀπὸ πολιτικῆς δοσοληψίας μετ' αὐτῶν τῶν πέρι τοῦ Ἀτλαντικοῦ ζώντων λαῶν.

Ἡ κατάστασις αὕτη ἀπετέλεσε περὶ τὰ τέλη τοῦ 19ου αἰῶνος ἀπὸ τὴν ἀνυπὴλυσαν τῆς ἡπειρωτικῆς ἐκτετασεως καὶ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἐνότητός της ἐν τῇδε, ἡ βοραιοαμερικανικὴ ἐπὶ ἀσφάλεια ἐστράφη, κατ' ἀρχάς, σχεδὸν ἀνυπαύστως, πρὸς ὑπερκοινωνικὰς, δηλαδὴ ὑπερρεαλιστικὰς, κατασκευὰς. Ἡ πολιτικὴ ἀνάπτυξις τῆς γεωγραφίας καὶ τῆς ἀνταρμιμαχίας ἐξήντησε τὰς καταναλωτικὰς ἀναπότητας τῆς ἐγχωρίου ἀγορᾶς, παρὰ τὴν ἐκ παραλλήλου ὕψωσιν τοῦ ἐπιπέδου τῆς ζωῆς καὶ τὴν τεχνητὴν σχεδὸν ἀβέστην τῶν ὅλων ἀναγκῶν τοῦ ἀμερικανικοῦ λαοῦ, καὶ τὴν ἠνάγκασε νὰ στραπῇ πρὸς τὸ ἐξαγωγικὸν ἐμπόριον. « Ἡ ἀπορρασιτικὴ καμπή, εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ 20ου αἰῶνος, λέγει ἓνα ἀπὸ τὰ πρόσωπα τοῦ τελευταίου περὶ Ἀμερικῆς βιβλίου τοῦ Ζώρζ Ντυαμέλ, « Σκηναὶ τῆς Μελλούσης Ζωῆς », δὲν εἶνε οὐτε ὁ Ἀβρουσιος τοῦ

1914, οὔτε ὁ Νοέμβριος τοῦ 1918... εἶνε ἡ στιγμὴ, καθ' ἣν ἡ ἐσωτερικὴ ἀγορὰ τῆς Ἀμερικῆς ἐπᾶνσε νὰ τῆς ἐξαρχῇ. Τότε τὸ θρηῖον ὠρθώθη ἐπάνω εἰς τὰ πιανὰ πόδια του... »

Συγχρόνως, ἡ ἐκ τῆς πρωτοφανοῦς αὐξήσεως τοῦ ἀμερικανικοῦ πλοῦτος προελθούσα πληθώρα τοῦ χρήματος, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰς δανειακὰς ἀνάγκας τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, διαρκούντος τοῦ παγκοσμίου πολέμου, ἔσχεν ὡς συνέπειαν τὴν ἀθρόαν ἐξοδὸν ἀμερικανικῶν κεφαλαίων καὶ μετέβαλε τὴν Ἀμερικὴν ἀπὸ δριλέτην τῆς Εὐρώπης εἰς πιστωτήν. Ἡ ἐπαναστατικὴ αὕτη μεταβολὴ ἐπὶ τῆς διεθνούς θέσεως τῆς βοραιοαμερικανικῆς συμπολιτείας θὰ ἔπρεπε νὰ συνεπιφέρει καὶ ἀνάλογον μεταστροφήν εἰς τὴν διεθνή στάσιν της, δηλαδὴ εἰς τὴν ἀπέναντι τοῦ ἐξωκόσμου πολιτικὴν της. Ἡ πολιτικὴ ὅμως, καὶ ἰδίως ἡ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ, ἐνὸς δημοκρατουμένου ἔθνους εἶνε μία συνεχὴς διελκυστίνδα μεταξὺ τῶν ἀναγκῶν τοῦ παρόντος καὶ τῆς νοστορίας τοῦ παρελθόντος. Καί, διὰ τοῦτο, βλέπομεν τὴν Ἀμερικὴν, παρὰ τὴν ἀλματικὴν πύκνωσιν τῆς μετὰ τὸν ἐξωτερικὸν ἐπικοινωνίας της, νὰ κατέχεται εἰς τὴν οικονομικὴν κατάκτησιν τοῦ κόσμου, φαντατικῶς προσήλωμένη εἰς τὴν πολιτικὴν διαθήκην τῆς ὀρέξεως καὶ τοῦ Μονρόε καὶ εἰς τὰ οικονομικὰ δόγματα τοῦ Χάμκιντον, τοῦ Κλαῦ καὶ τοῦ Μακίνλεϊ· εἰς τὴν πολιτικὴν, δηλαδὴ, τῆς λαμπρᾶς ἀπομονώσεως καὶ τοῦ οικονομικοῦ ἔθνικισμοῦ. Καὶ τοῦτο, διότι ὁ ἀμερικανικὸς λαὸς βλέπει ὅλα τὰ ἐξωτερικὰ ζητήματα, καὶ ἰδίως τὸ προεχὸν μεταπολεμικὸν πρόβλημα τῆς ἀναδιοργανώσεως τῶν διεθνῶν σχέσεων, διὰ μέσον τοῦ φακοῦ ὀριζομένων ἐμμένων ἰδεῶν καὶ προκαταλήψεων, ἀφειλομένων εἰς τὴν ἰδιάζουσαν κοινωνικοπολιτικὴν του ἐξέλιξιν. Αἱ βιωτικαὶ συνθήκαι, αἱ ἰδέαι καὶ οἱ θεσμοί, ποὺ ὑπῆρξαν οἱ κυριώτεροι συνετελεστοὶ τοῦ ἀμερικανικοῦ μεγαλείου, ἐδημιούργησαν μίαν ὁμαδικὴν νυχροσύνησιν, ἡ ὁποία παρεμβάλλει ἀνυπέρβλητον μὲχρι τοῦδε πρόσκομμα εἰς τὸν συγχροναῖον

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΞΙΑΣ ΕΙΣ ΧΑΜΗΛΗΝ ΤΙΜΗΝ

Διότι πωλούνται εἰς τὰ ἐργοστάσια ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν πελάτην. Οὕτω δαπάναι πρᾶτηρίων καὶ ἐκδόσεων διατίθενται ὑπὲρ τῆς ποιότητος καὶ εἰς μείωσιν τῆς τιμῆς.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ — ΕΚΘΕΣΙΣ

ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΣΥΓΓΡΟΥ: ΠΑΡΑ ΤΟΝ ΦΟΡΟΝ ΔΙΟΔΙΩΝ - ΤΗΛ. 69

της εξωτερικής πολιτικής της βορειοαμερικανικής συμπολιτείας.

Το κυριότερον συστατικόν της ψυχροσυνθέσεως αυτής εινε η παραδόσις της ελευθερίας του ατόμου και της αυτοκυβερνήσεως, η οποία, μεταφρευθείσα από την επαναστατικήν Άγγλιαν του 17ου αιώ-
νος, έρριξόβλησεν εις το παρθένον έδα-
φος της αμερικανικής ήπειρου. Οι πρώτοι
Άμερικανοί επήρξαν αυτόπαια μάχες της
γενέσεως μιας νέας κοινωνίας και της
εκ θεμελίων ανεγέρσεως ενός νέου κρατι-
κού συγκροτήματος. Συνεπώς, ήσαν απηλ-
λαμμένοι από τας μυστικοπαθείς περί του
κράτους αντιλήψεις της ήπειρωτικής Εύ-
ρώπης και έκληροδότησαν εις τους απο-
γόνους των την ιδέαν ότι το κράτος εινε
ένas αστηρώδης ανθρωπίνος θεσμός, όφεί-
λων την έπαρξίν του εις την πρωτοβου-
λίαν των πατριζόντων αυτόν ατόμων και
εφιστάμενος αποκλειστικώς χάριν της ά-
σφαλείας και της εϋδαιμονίας των, και
ειδικώς διά την «προστασίαν των πολιτών
του από ξέσθεν επιθέσεις και διά την πε-
ριφρούρησιν της ζωής και της περιουσίας
των». Έπί τη προϋποθέσει δέ ότι έκαστον
άτομον εινε εις θέσιν, καλλίτερον πάντος
άλλου, να γνωρίζη ποίον εινε το συμφέ-
ρον του, όσον άμειότερον και ευρύτερον
συμμετέχουν οι κυβερνώμενοι εις το έρ-
γον της κυβερνήσεως, τόσον άποτεισμα-
τικότερον έκτελεί το κράτος τόν προορι-
σμόν του.

Η παράδοσις του άτομισμού και της
δημοκρατίας, ή συνδυασμένη με την αυτα-
κυβέρνησιν, ή οποία επήρξε η άποστρε-
φτικώτερος τοπογραφικός παράγων της ξε-
λιξεως της αμερικανικής κοινωνίας και
πολιτείας, εξήσκησεν ίσχυράν επίδρασιν και
επί των διεθνών της συμπολιτείας σχέ-
σεων. Προς έπίρρασιν του ίσχυρισμού
τούτου άρκούν δύο παραδείγματα: 1ον)
ή στάσις της Άμερικής επί του περιμα-
χήτου ζητήματος της ελευθερίας των θα-
λασσών, και 2ον) ή έξθρόνις της άπέ-
ναντι της Κοινωνίας των Έθνών.

Η άμερικανική κυβέρνησις άπήρξατο,
με άκαμπτον έπιμονήν, από τους κατά
καιρούς έμπολέμους, απόλιντον σεβασμών
των «δικαίων των ούδετέρων» δηλαδή,
πλήρη ελευθερίαν κινήσεως και συναλλα-
γής διά τους πολίτας της, παρά την έκά-
στοτε εφισταμένην έμπολέμουν κατάστασιν,
και άσφάλειαν της ζωής και της περιου-
σίας των. Η στάσις αυτή, ή οποία κατά
τόν παγκόσμιον πόλεμον έδημιούργησε
σφοδρότατας προστριβάς και με τά δύο
στρατιώτεα και κατέληξεν εις την κήρυξιν
πολέμου κατά της Γερμανίας, αποτελεί
σήμερον σοβαρώτατον πρόσκομμα εις την
εδραίωσιν της παγκοσμίου ειρήνης, διότι
έμποδίζει την συμμετοχήν της βορειοαμε-
ρικανικής συμπολιτείας εις την αναδιορ-
γάνωσιν των διεθνών σχέσεων. Διότι, ως
γνωστόν, ή υπό της Άγγλίας άπόρρησις
του πρωτοκόλλου της Γενεύης υπηγο-
ρεύθη πρωτίτως υπό του φόβου, μήπως
ένδεχομένη δράσις του στόλου της, ως έν-
τολοδόχου της Κοινωνίας των Έθνών,
προσκορούση εις τόν άμερικανικόν δόγμα
της «ελευθερίας των θαλασσών». Διά τούς
αυτούς βασικούς λόγους, ή κατά τόν παρελ-
θόν έτος ύποβληθείσα πρότασις του γε-

ρουνισατού Κίλερ, περί εξουσιοδότησεως
του προέδρου όπως άπαγορεύση πάσαν
έπικουρωσίαν Άμερικανών πολιτών μετά
κράτους, τόν όποιον κατήλθεν εις πόλεμον,
παράβην τόν σύμφωνον Κέλλογκ, έφεν
άσθενεσάτην άπήχησιν παρά τη κοινή
γνώμη και παρεπέμφθη υπό της γερου-
σίας εις τας έλληνικάς καλένδας. Τέλος,
κατά την πρόσφατον ναυτικήν συνδιάσκε-
ψιν του Λονδίνου, ή άμερικανική αντι-
προσωπεία, έποκύνασα εις την κατακραυ-
γήν, την όποιαν ήγειρε τόν περί «συμβου-
λευτικού συμφώνου» (practé consultatif)
ballon d'essai του επί των Έξωτερικών
ύπουργού κ. Σίμσον, ήρηθή η κατηγορη-
ματικώς ν' αναλάβη την ύποχρέωσιν συμ-
μετοχής της Άμερικής εις σύσκεψιν των
δυνάμεων προς άποσόβησιν επαπειλούμέ-
νου πολέμου. Η δέ άρνησις αυτή, εις την
όποιαν όφείλεται ή πλήρης άποτυχία της
συνδιασκέψεως, εις τόν κεφάλαιον των ευ-
ρωπαϊκών ναυτικών έξοπλισμών, υπηγο-
ρεύθη υπό της ύπονοίας, μήπως ή συμ-
μετοχή εις προληπτικώς τόν πόλεμον συ-
σκέψεις συνεπίφξη και την έμμεσον έστω
συνεργασίαν της Άμερικής εις την έφαρ-
μογήν αντιποίνων, διά τόν περιορισμό
της μετά του «ένόχου» κράτους έπικουρω-
σίας των Άμερικανών πολιτών και του
έμπορίου των.

Αντιμετωπίζοντα τα διεθνή ζητήματα
από της άποψείας των υπαρχόντων ένός
έκάστου των πολιτών της ή βορειοαμερι-
κανική συμπολιτεία άν κινείται διακρισί-
μεταξύν πόλεμον, περιφρουρούμενη της
πρωτοβουλίας δέν άνταρτίων κρατίων και
πίσεως έξουσιουμένης θρασυκώς προς ή-
ρσην της διεθνούς τάξεως και έξαστά-
λινον της ειρήνης.

Όταν, τόν απησόμενον άκαμπτών, ή
κβέρνησις Μαντλίν άπέπεισε, εις επί-
σημόν της έγγραφον της θεωρίαν ότι,
συνεπεί της ιδρύσεως της Κοινωνίας των
Έθνών και του Διεθνούς Δικαστηρίου και
της συνάψεως του συμφώνου Κέλλογκ,
«τό όλον ζήτημα των δικαιωμάτων των
έμπολέμων και των ούδετέρων ύπόστη
θεμελιώδη μεταβολήν», ό γερουνισατός
Μπόρα άνήγγιξε ξερότατα: «Εάν ή άγ-
γλική έρημνεία τού συμφώνου Κέλλογκ
σημαίνει ότι εις τόν μέλλον δέν θα ύπάρ-
χουν ούδέτεροι, κατ' ανάγκην έπεται ότι
τόσον ήμεις (αί Ένωμένοι Πολιτεία), όσον
και όλα τα συνυπογράψαντα κράτη, θα
είνε έμπόλεμοι.» Μά άλλα λόγια, παρά τόν
σύμφωνον Κέλλογκ, ή Άμερική δέν δε-
σμεύεται να συμμετάσχη εις αντίποινα, έν
περιπτώσει παραβάσεώς του, έπιμένει εις
την κλασικήν διαστολήν μεταξύν έμπολέμων
και ούδετέρων και όταν άκόμη πρόκειται
περί θμαδικής πίσεως εναντίον του κα-
ταστρατηγηθέντος τού συμφώνου και «έπι-
κηρυχθέντος» (out lawed) κράτους και
διακηρύττει ότι, άδιαφόρως προς τόν ποίος
θα εινε ό χαρακτήρ ένδεχομένου πολέμου,
θα ύπεραμυνθή των «δικαίων των ούδε-
τέρων» εις τόν μέλλον, με όσον πείσμα και
εις τόν παρελθόν.

Η άπέναντι της Κοινωνίας των Έθνών
έχθρική στάσις της Άμερικής όφείλεται,
κατά βάθος, εις την φανατικήν προσήλω-
σιν του άμερικανικού λαού εις την ιδέαν
της αυτοκυβερνήσεως. Η πεποιθήσις ότι,

όσον μεγαλειτέρα εινε ή μεταξύν κυβερνώ-
των και κυβερνωμένων άπόστασις, τόσον
ευχερестέρα καταντj ή εξάσκησης της κρα-
τικής τυραννίας, ένέπνευσε, επί ένα όλόκλη-
ρον αιώνα, τόν άμερικανικόν τοπικισμόν,
έτροφοδότησεν άλλεπάλληλα χωριστικά κι-
νήματα, κατέστησεν άναπότρεπτον τόν έμ-
φύλιον σπαραγμόν του 1860—1865 και
έπεβράδυνε την κρατικήν και έθνικήν ένο-
ποίησιν της μεγάλης δημοκρατίας, και σή-
μερον άκόμη, εξήντα πέντε έτη μετά τόν
τέλος του εμφυλίου πολέμου, ύπάρχουν
πολιτεία του Σάουθ (του νοτίου τμήμα-
τος της συμπολιτείας), όπου αί διατάξεις
του δημοσποδιακού συντάγματος, αί έγνω-
μεναι την πολιτικήν και άστικήν ίσονο-
μίαν των Μαύρων, παραμένουν γράμμα
νεκρόν, άπαράλλακτα όπως εις άλλας πο-
λιτείας, καθώς ή Μαριγλάνδη και ή Νέα
Υόρκη, ή προσπάθεια της δημοσπονδια-
κής κυβερνήσεως προς έφαρμογήν του
ποιοσπαγορευτικού νόμου προσκρούει εις
την ένεργόν αντίδρασιν των πολιτικακών
και δημοτικών άρχών.

Και όμως, ένψ ό άμερικανικός λαός
δέν έκαλοσυνήθισεν άκόμη να κυβερνάται
από την Οθαιογκνίαν, έρχονται οι διε-
θνισταί, ιδεολόγοι και μή, και τού προτεί-
νουν να συγκρατηώση εις τόν να κυβερ-
νάται από την Γενεύην! Οι λυσσοδώς,
άλλά και έν πάση ειλικρινεία, καταπολε-
μήσαντες τόν προέδρον Ουίλσον γερου-
σιασταί, παρουσίασαν την Κοινωνίαν των
Έθνών ως ένα είδος «έπικυρίαρχου έπι-
κρατείας» (superstate), ή όποιά βαθμυ-
δόν θα έπείσσει την έσοσιν της εις
βάρος της κυριαρχίας των άμερικανικών
αυτήν κρατών, άπαράλλακτα όπως ή ο-
μοσπονδιακή κυβέρνησις της βορειοαμε-
ρικανικής συμπολιτείας περιόρισε, και
έξακολουθεί να περιστέλλη, την αυτοτέ-
λειαν των «κυρίαρχων» πολιτειών. Η
ιδέα ότι ζητήματα, τά όποία ό άμερικανι-
κός λαός θεωρεί ως άσθηρώδεις έσωτερικά,
καθώς τόν δασμολόγιον, ή μετανάστευσις,
ή βιομηχανική και γεωργική παραγωγή
κ.λ.π., ένδεχόμενον, εις τόν άπώτερον έστω
μέλλον, να εκφύγουν της δικαιοδοσίας της
άμερικανικής κυβερνήσεως, τρομάζει τόν
Άμερικανόν τόσον περισσότερον, καθ' όσον
είνε πεπεισμένος ότι ό διεθνής διακανο-
νισμός των ζητημάτων τούτων θα έπιτεν-
χθj επί θυσία της πλεονεκτικής οικονομι-
κής θέσεως της πλουσίας, ατάρκους και
ένημερούσης χώρας του.

Είς την μεταξύν της άμερικανικής ομο-
σπονδίας και της Κοινωνίας των Έθνών
άναλογίαν, προσοδίδει περισσότεραν άλη-
θοφάνειαν ή μετά της τελευταίας ομοσπό-
νδίας του Διεθνούς Δικαστηρίου, του όποιου
την άποστολήν οι Άμερικανοί έθνικόφρο-
νες φανιάζονται όμοίαν προς την τού ά-
νωτάτου δικαστηρίου των Ένωμένων Πο-
λιτειών. Διά τούτο, μ' όλον ότι έκ παρα-
δόσεως ειδικευμένοι εις την δικαστικήν
μάλλον, παρά εις την διπλωματικήν διευ-
θέτησιν των διεθνών διαφορών, αντιμε-
τάχθησαν πεισιμόνως, και μέχρι τούδε έπι-
τυχώς, εις την προσχώρησιν της Άμερι-
κής, έστω και με τας επιφυλάξεις του σχε-
διου Ρούτ, αί όποία έξασφαλίζουν εις α-
τήν προνομιοϋχον άπέναντι των άλλων
δυνάμεων θέσιν.

Νέα Υόρκη, Σεπτέμβριος.

Ν. Σ. ΚΑΛΤΣΑΣ